Dosarul nr. 3-*****88/*****21

HOTĂRÂRE
În numele Legi

***** mai *****24
mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediu Centru)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Corneliu Guzun Grefier Adelina Fedişin

examinând în ședință publică acțiunea în contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. „Aleinad” către Serviciul Fiscal de Stat privind anularea actelor administrative,

constată:

La 25 octombrie *****21, reclamanta S.R.L. „Aleinad”, prin intermediul avocatului Tatiana Guțu, s-a adresat cu acțiune în instanța de judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actelor administrative.

În motivarea acțiunii reclamanta a invocat că, la data de 21.07.*****21, în incinta Serviciului Fiscal de stat, a Direcției Generate Control Post Operațional din mun. *****, str. *****, nr. *****, bir. *****, cu participarea reprezentantului SRL „Aleinad” a fost examinat actul de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. 5-709070, nr. 5-709071; nr. 3-589950; nr. 3-589951; nr. 3-589952; nr. ***** din 2**********21 și dezacordul la actul de control invocat supra, înregistrat sub nr.*****256-AE din 21.06.*****21. La data de 21.07.*****21, de către Direcția Generală Control Post operațional a fost emisă Decizia nr.*****din 21.07.*****21. De către SRL„ Alienad” a fost depusa contestația pe marginea Deciziei nr.*****din 21.07.*****21. La data de 16.09.*****21 de către SFS a fost emisa Decizia nr. ***** pe marginea contestației depuse de către SRL „Alienad” împotriva Deciziei nr.*****din 21.07.*****21, care a fost recepționată de către SRL „Alienad” pe data de 24.09.*****21. Deciziile nr.*****din 21.07.*****21 și nr. ***** din 16.09.*****21, reclamanta consideră ca sunt neîntemeiate și urmează a fi anulate din următoarele considerente:

Invocă reclamanta că, în temeiul prevederilor art. *****7CF, dreptul de a contesta decizia Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunea funcționarului fiscal: (1) Decizia Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunea funcționarului fiscal poate fi contestată numai de persoana vizată în decizie sau împotriva căreia a fost întreprinsă acțiunea ori de reprezentantul ei, în modul stabilit de prezentul cod. (2) Contestata împotriva deciziei Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunii funcționarului fiscal făcută de alte persoane decât cele indicate la alin. (l) va rămâne neexaminată de Serviciul Fiscal de Stat. (3) Obligația de a dovedi incorectitudinea deciziei emise de Serviciul Fiscal de Stat se atribuie persoanei care contestă.

În ce privește actul de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. 5-*****9070, nr. 5-709071; nr. 3-589950; nr. 3-589951; nr. 3-589952; nr. ***** din 2**********21 și Decizia nr.*****din 21.07.*****21 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Aleinad”, reclamanta reiterează următoarele: Potrivit actului de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. 5-*****9070, nr. 5-709071; nr. 3-589950; nr. 3-589951; nr. 3-589952; nr. ***** din 2**********21 și Decizia nr.*****din 21.07.*****21, au fost depistate următoarele: 1. Micșorarea venitului impozabil pentru perioada fiscală A/*****18 cu 1 277223 lei, pentru perioada A/*****19 cu 5 195551 și diminuarea impozitului pe venit pentru perioada fiscală A/*****18 cu 171588 lei și pentru perioada fiscală A/*****19 cu 623 4661ei. 2. Majorarea pierderilor fiscale pentru perioada A/*****17 cu 245419 lei. 3. Achitarea incompletă a impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător în rate pentru A/*****19. 4. Diminuarea TVA aferentă bugetului pentru perioada fiscală L/08/*****19 cu sumă de 6665 lei. 5. Micșorarea de către contribuabilul a TVA spre deducere în perioada ulterioară cu suma de 6665 lei, ceia ce la situația din 30.09.********** constituie 58 639 lei. 6. Diminuarea taxei pentru folosirea drumurilor pentru A/*****17 cu *****96 lei. 7. Diminuarea impozitului pe bunurile imobile cu 25482 lei inclusiv pe perioadele fiscale A/*****18 cu *****37 lei; A/*****19 cu 7338 lei și A/********** cu 16107 lei. 8. Majorarea impozitului pe bunurile imobiliare cu 13***** lei pentru perioada fiscală A/*****17. 9. Nerespectarea modului de întocmire și de prezentare: - A declarației cu privire la impozitul pe venit VEN12 pentru A/*****16 - A/*****19 – 4 cazuri, inclusiv 2 cazuri fără apariția obligațiunilor suplimentare aferente bugetului; - A dării de seamă fiscale Declarația privind TVA pentru perioadele fiscale: L/03/*****19, L/08/*****19 și L/04/********** – 3 cazuri, dintre care două cazuri fără apariția obligațiunilor suplimentare privind

TVA; - A calculului impozitului pe bunurile imobiliare forma BIJ17 pentru perioadele fiscale A/*****17-A/********** – 4 cazuri, inclusiv un caz fără apariția obligațiunilor suplimentare aferente bugetului; - A dării de seamă privind taxa pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în R. Moldova Forma TFD13 pentru A/*****17, cu apariția obligațiunilor fiscale aferente bugetului. 10. Neînștiințarea Serviciului Fiscal de Stat despre începerea procedurii de reorganizare pentru efectuarea controlului fiscal.

Menționează reclamanta că, la data de 21.06.*****21 prin dezacordul depus la actul de control a fost indicat: 1. Nu sunt constatate corect pierderile fiscale pentru perioadele *****16-*****17, nu au fost raportate în calcul pierderile fiscale ale anilor precedenți, nu a fost determinate corect de către inspectorii fiscali a uzurii în scopuri fiscale pentru anii *****16-*****19, faptele invocate la pct. 7 au dus la calcule eronate în lanț pentru următoarele perioade fiscale: a) Contrar prevederilor art. 24 alin. (1) din Codul fiscal, conform căruia: „se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate pe parcursul anului fiscal, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător”, și art. ***** alin. (1)-(2) din Codul fiscal, (în vigoare până la 01.01.19), care prevede: „Mărimea deducerii amortizării calculate a proprietății se determină în conformitate cu prezentul articol, cu art. 24 și 27. Proprietatea pe care se calculează amortizarea este proprietate materială reflectată în bilanțul contribuabilului în conformitate cu legislația și folosită în activitate de întreprinzător.”, și prevederilor Hotărârii Guvernului nr. *****9 din *****.03.*****07 (în vigoare până la 01.01.**********), contribuabilul a apreciat eronat mărimea uzurii în scopuri fiscale permisă spre deducere, și anume: - pentru perioada fiscal a A/*****16: a) a apreciat incorect baza valorică a mijloacelor fixe reflectate la categoria de proprietate I, fiind majorată la situația de 01.01.*****16 cu 5 278 180 lei, și anume prin includerea oficiului și secția de producere, amplasate în clădirea situată pe adresa mun. *****, str. *****, care este reflectată în contabilitate la contul 121.1 „Construcții în curs de execuție”, clădirea fiind în proces de reconstrucție. Astfel, la categoria I rămâne a fi reflectată încăperea din strada Feroviarilor, nr. 131, cu baza valorica de 622 230 lei.

Prin contestația înaintată reclamanta a mai indicat că, nu i-au fost prezentate calculele Registrului de evidenta a mijloacelor fixe în scopul impozitării pentru anii *****16-********** efectuate de către inspectorii fiscali, pentru a face cunoștință de unde s-a ajuns la aceste cifre. Reclamanta nu a fost de acord cu

tratarea subiectului și obiectului de impunere a impozitului pe bunuri imobiliare, deoarece apartamentele nu sunt bunuri imobiliare, ci marfa – bunuri destinate vânzării, respectiv cumpărătorul urmează sa achite acest impozit. La situata din 31.12.*****19 a fost declarată conform datelor evidentei contabile cont 217/4 „Apartamente", soldul valoarea mijloacelor fixe apartamente care au fost înregistrate la I.P. „Agenția Servicii Publice", Serviciul Cadastral Teritorial ***** și nu au fost vândute în suma de 5309911 lei, deoarece contribuabilul nu a prezentat dările de seama (forma BIJ17) și respectiv nu a calculat impozitul pe bunurile imobiliare din valorile estimate a bunurilor imobiliare apartamente care nu a fost vândute în suma de 5309911 lei și nu a achitat impozitului pe bunurile imobiliare pentru perioadele fiscala A/*****19 în suma de 15930 lei, termenul de prezentare a dărilor de seamă (forma BIJ17) fiind până la data de 25.03.**********. Ca consecință a acestei încălcări s-a constatat: eschivarea de la calcul și plata a impozitului pe bunurile imobiliare pentru perioadele fiscala A/*****19, în sumă de 15 930 lei.

La fel, reclamanta specifică că nu este de acord cu diminuarea taxei pentru drum, descrisa în cap. 7 - Taxa pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în R. Moldova, și anume diminuarea cu *****96 lei în anul *****17 a taxei, deoarece această taxă a fost achitată de persoana fizică sau de compania de leasing, altfel nu era posibilă efectuarea reviziei tehnice și a asigurării obligatorii, respectiv nu pot concomitent câteva persoane sa achite aceeași taxa pentru drum.

Totodată, reclamanta menționează că nu este de acord cu Concluziile și propunerile la actul de control: Micșorarea venitului impozabil pentru perioada fiscală A/*****18 cu 1 277 223 lei, pentru perioada fiscală A/*****19 cu 5 195 551 lei și diminuarea impozitului pe venit pentru perioada fiscală A/*****18 cu 171 588 lei și pentru perioada fiscală A/*****19 cu 623 466 lei. Majorarea pierderilor fiscale pentru perioada A/*****17 cu 245 419 lei. Diminuarea taxei pentru folosirea drumurilor pentru anul *****17 cu *****96 lei. Diminuarea impozitului pe bunurile imobiliare cu 25 482 lei, inclusiv pentru perioadele fiscale: A/*****18 cu *****37 lei, A/*****19 cu 7338 lei și A/********** cu 16 107 lei. Nerespectarea modului de întocmire și de prezentare: - a Declarației cu privire la impozitul pe venit VEN12 pentru A/*****16-A/*****19 – 4 cazuri, inclusiv 2 cazuri fără apariția obligațiunilor suplimentare aferente bugetului; - a darii de seama fiscale Declarația privind TVA pentru perioadele fiscale L/03/*****19, L/08/*****219 si L/04/********** – 3 cazuri, dintre care 2 cazuri fără apariția

obligațiunilor suplimentare privind T.V.A.; - a Calculului impozitului pe bunurile imobiliare forma BIJ17 pentru perioadele fiscale A/*****17 - A/********** – 4 cazuri, inclusiv 1 caz fără apariția obligațiunilor suplimentare aferente bugetului; - a Dării de seamă privind taxa pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova, Forma TFD13 pentru anul *****17, cu apariția obligațiunilor fiscale aferente bugetului. Neînștiințarea Serviciului Fiscal de Stat despre începerea procedurii de reorganizare pentru efectuarea controlului fiscal. Astfel, în acest sens, reclamanta specifică următoarele:

Potrivit alin. (1) art. 185 Cod Fiscal, Responsabilitatea pentru obligațiile fiscale persoanei în cazul reorganizării ei. Obligațiile fiscale ale persoanei reorganizate le stinge succesorul ei. Reorganizarea persoanei nu schimbă pentru succesorul acesteia termenele de stingere obligației ei fiscale. În cazul reorganizării persoanei, drepturile și obligațiile ei trec la întreprinderea nou-creată. Înainte de a se reorganiza, întreprinderea va înștiința despre asta Serviciului Fiscal de Stat pentru efectuarea unui control fiscal și determinarea volumului de drepturi fi obligații succesoare ale persoanei nou-create.

Atestă reclamanta că, înștiințarea Serviciului Fiscal de Stat despre începerea procedurii de reorganizare a avut loc prin modalitatea prevăzută de legislate - Anunț în Monitorul Oficial. SRL „Aleinad” era în planul de control al SFS publicat încă din anul *****19, cine a împiedicat Serviciului Fiscal de Stat de a efectua controlul fiscal. Ori cum trebuia reclamanta să înștiințeze SFS în situația în care era inițiat un control total la situația când s-a început procedura de reorganizare.

Specifică reclamanta că, din norma indicata supra controlul fiscal urma a fi efectuat în vederea stabilirii volumului de drepturi și obligații succesoare ale persoanei nou-create, dar potrivit Deciziei invocate supra s-a realizat în vederea stabilirii corectitudinii respectării legislației fiscale pentru perioada de activitate 01.01.*****16-30.09.**********. Reieșind din poziția descrisă supra consideră reclamanta că sunt ilegale și acțiunile ce țin de aplicarea masurilor de asigurare sub formă de sechestru. Aplicarea sechestrului s-a realizat asupra bunurilor imobile înregistrate cadastral sub nr. *****, *****, *****, *****, *****, bunurile în cauză au fost înstrăinate de către SRL „Aleinad”, dreptul de proprietate provizorie a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile după Cumpărători, potrivit p. 2.3 al contractelor de vânzare-cumpărare. Iar la data instituirii sechestrului bunurile în cauză au fost achitate de către cumpărător, iar în situația

creată sechestrul putea fi instituit asupra diferenței neachitate de la prețul indicat în contractul de vânzare-cumpărare. În altă ordine de idei, prin instituirea sechestrului invocat au fost atinse drepturile a 5 persoane fizice, cumpărători ai mărfii - apartamentelor, genul de baza a activității de antreprenoriat realizat de SRL „Aleinad".

Mai menționează reclamanta că, deși a fost înaintat dezacord la actul de control realizat consideră că acesta nu a fost examinat corespunzător, iar Decizia adoptată la data de 21.07.*****21 și Decizia din 16.09.*****21 poartă un caracter părtinitor.

Referitor la încălcarea procedurii de desfășurare a controlului, reclamanta notează că, la data de *****.11.********** a fost adoptata Decizia nr. DICF-93039/***** de către Direcția generală administrare fiscala Nord al SF de Stat cu privire la inițierea controlului la ÎCS „Aleinad" SRL, la fața locului prin verificare totală, controlul fiind planificat conform riscurilor. Controlul urma a fi executat de către inspectorii principali: Svetlana Sumschi și Ana Svarisciuc. Data începerii controlului: 30.11.**********, data finalizării: 11.12.**********, fiind prelungit până la data de 18.12.**********. Potrivit p. 8 al Deciziei nominalizate supra urma a fi verificat Tipul impozitului/taxe/alte obligații supuse controlului sau bugetele supuse verificării, iar perioada ce urmează a fi supusa controlului fiind 01.01.016 - 30.09.**********. La data de *****.12.********** a fost întocmit actul de control nr. 3-588901 prelungit prin actele de control nr. 3-588902; nr. 3-588903; nr. 3-588927; nr. 3-588930; nr. 3- 588931; nr. 3-588932; nr. 3-588933; nr. 3-588934. Acest act de control a fost semnat de alți inspectori decât persoanele indicate în decizia de control nr. DIC-93039/***** din *****.11.********** - Svetlana Sumschi și Ana Svarisciuc care nemijlocit au efectuat controlul. Acest fapt duce la nulitatea absolută a rezultatelor indicate în actul de control precum și în Deciziile adopte ulterior pe cale de consecință a declarării actului de control nul.

Reclamanta atenționează că, potrivit aceluiași act de control se reiterează, că pentru perioada 01.04.*****15-31,12.*****16 ÎCS „Aleinad" SRL a fost supusă unui control fiscal tematic, fiind adoptată Decizia nr. 17/12/T/15 din 10.03.*****17, fiind restituită suma de 115778 lei. La data de 02.02.*****21, Ghelaga Veaceslav a depus o cerere de amânare a ședinței de examinare și adoptării deciziei pe faptul încălcărilor legislației fiscale de către ÎCS „Aleinad" SRL pe motiv de sănătate a administratorului. Respectiv, la 02.*****21 a fost emisă Decizia nr. 665/42 de prelungire a termenului de examinare a cazului de

încălcare a legislației comisă de către ÎCS „Aleinad” SRL ca temei fiind invocate prevederile art. 246 alin. (2) CF, fiind dispusa prelungirea termenului de amânare a cazului de încălcare fiscala cu până la 30 de zile. La 24.02.*****21 a fost adoptată Decizia nr. 665/15 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale de ÎCS „Aleinad” SRL, prin care s-a dispus suspendarea cazului și efectuarea unui control fiscal repetat. Consideră reclamanta că, până la adoptarea Decizii date de către SFS au fost încălcate prevederile unui șir de acte normative ce vizează modul și termenele de efectuare a unui control fiscal.

Invocă reclamanta că, potrivit articolului 2*****. Principiile generate de efectuare a controlului fiscal: (1) Controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislația fiscală într-o anumită perioadă sau în câteva perioade fiscale. (2) Controlul fiscal este exercitat de Serviciul Fiscal de Stat și/sau de un alt organ cu atribuții de administrare fiscală, în limitele competenței acestora, la fața locului și/sau la oficiul acestora. (3) Procedura controlului fiscal constă într-un ansamblu de metode și operațiuni de organizare și desfășurare a controlului, precum și de valorificare a rezultatelor lui. Controlul fiscal la fața locului și/sau la oficiul organului, prevăzut la alin. (2), poate fi organizat și efectuat prin următoarele metode și operațiuni: verificarea faptică, verificarea documentară, verificarea totală, verificarea parțială, verificarea tematică, verificarea operativă, verificarea prin contrapunere. Metodele și operațiunile concrete utilizate la organizarea și exercitarea controlului fiscal sunt determinate în baza prezentului cod, în instrucțiunile cu caracter intern ale Serviciului Fiscal de Stat. (4) Activitatea contribuabilului poate fi supusă controlului fiscal pentru o perioada ce nu depășește termenele de prescripție stabilite la art. *****4, pentru determinarea obligației fiscale. (5) În cadrul controlului fiscal la fața locului și/sau la oficiu, organele specificate la alin. (2) sunt în drept să solicite de la alte persoane orice informații f documente privind relațiile lor cu contribuabilul respectiv. (6) Organele cu atribuții de administrare fiscală pot efectua controlul fiscal repetat în cazul în care rezultatele controlului fiscal exercitat anterior sunt neconcludente, incomplete sau nesatisfăcătoare ori dacă ulterior au fost depistate circumstanțe ce atestă existența unor semne de încălcare fiscală și, prin urmare, se impune un nou control. (7) Controlul fiscal repetat poate fi efectuat în cadrul examinării contestațiilor împotriva deciziei Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunii funcționarului fiscal și, în alte cazuri, la decizia conducerii organelor menționate la alin. (6). (8) Se interzice efectuarea

repetată a controalelor fiscale la fața locului asupra unora și acelorași impozite și taxe pentru o perioadă fiscală care anterior a fost supusă controlului, cu excepția cazurilor când efectuarea controlului fiscal repetat se impune de reorganizarea sau lichidarea contribuabilului, ține de auditul activității Serviciului Fiscal de Stat de către organul ierarhic superior, de activitatea posturilor fiscale sau de depistarea, după efectuarea controlului, a unor semne de încălcări fiscale, când aceasta este o verificare prin contrapunere, când controlul se efectuează la solicitarea organelor de drept și a celor specificate la art. 131 alin. (5), când necesitatea a apărut in urma examinării cazului cu privire la încălcarea legislației fiscale sau în urma examinării contestației. Drept temei pentru efectuarea controlului fiscal repetat la fața locului, în legătură cu auditul activității Serviciului Fiscal de Stat de către organul ierarhic superior, poate servi numai decizia acestuia din urmă, cu respectarea cerințelor prezentului articol. (9) Controlul fiscal se efectuează în orele de program ale organului care exercită controlul fiscal și/sau cele ale contribuabilului.

Conform articolului 216. Controlul fiscal la fata locului: (1) Controlul fiscal la fața locului are drept scop verificarea respectării legislației fiscale de contribuabil sau de o altă persoană supusă controlului, care se efectuează la locurile aflării acestora de către funcționarii fiscali sau de persoane cu funcție de răspundere ale altor organe cu atribuții de administrare fiscală. În cazul în care contribuabilul sau o altă persoană supusă controlului nu dispune de sediu sau de oficiu ori sediul lui se află la domiciliu, în alte cazuri când nu există condiții adecvate de lucru, controlul fiscal menționat se efectuează la oficiul organului care exercită controlul fiscal, cu respectarea tuturor prevederilor art. *****5 alin. (2)-(6), inclusiv cu întocmirea obligatorie a unui act de ridicare de la contribuabil a documentelor necesare. (4) Durata unui control fiscal la fața locului nu trebuie să depășească două luni calendaristice. În cazuri excepționale, conducerea organului care exercită controlul fiscal poate sa decidă prelungirea duratei în cauză cu cel mult 3 luni calendaristice sau să sisteze controlul. Perioada sistării controlului și prezentării documentelor nu se include în durata efectuării controlului, ultima fiind calculată din ziua începerii lui până la ziua semnării actului respectiv, inclusiv. (5) La finalizarea controlului fiscal la fața locului, se întocmește un act de control fiscal. La posturile fiscale, actul de control fiscal se va întocmit numai în caz de depistare a încălcării legislației fiscale. În cazul depistării vreunei încălcări fiscale, organul care exercita controlul ia decizia corespunzătoare. Prin derogare de la

prevederile prezentului alineat, dacă încălcarea fiscală se depistează de către serviciul de colectare a impozitelor fi taxelor locale, decizia respectivă se emite de Serviciul Fiscal de Stat, cu respectarea prevederilor de la art. 159 alin. (2). (6) Actul de control fiscal este un document întocmit de funcționarul fiscal sau altă persoană cu funcție de răspundere a organului care exercită controlul, în care se consemnează rezultatele controlului fiscal. În act se va descrie obiectiv, clar fi exact încălcarea legislației fiscale și/sau a modului de evidență a obiectelor impunerii, cu referire la documentele de evidență respective fi la alte materiale, indicându-se actele normative încălcate. În act va fi reflectată fiecare perioadă fiscală în parte.

Articolul 246. Termenele de examinare a cazului de încălcare fiscala: (1) Cazul de încălcare fiscală se examinează în termen de 15 zile din data: a) prezentării dezacordului - dacă a fost prezentat la timp; b) expirării termenului de prezentare a dezacordului - dacă nu a fost prezentat sau dacă a fost prezentat cu întârziere. (2) În cazul prezentării unor argumente întemeiate, termenul menționat la alin. (1) poate fi prelungit cu 30 de zile prin decizia organului abilitat să examineze cazurile de încălcare fiscală, inclusiv în baza demersului argumentat, prezentat de persoana trasă la răspundere pentru încălcarea fiscală, conform art. 243 alin. (2). În aceste cazuri, persoanei trase la răspundere pentru încălcare fiscală i se comunică din timp, conform art. 243 alin. (1), data examinării cazului. (2^1) Prin derogare de la prevederile alin. (1), la solicitarea scrisă a contribuabilului cu mențiunea că este de acord cu rezultatele controlului, examinarea cazului de încălcare fiscală poate fi efectuată fără respectarea termenului de prezentare a dezacordului prevăzut la art. 216 alin. (8).

Potrivit art. 249. Tipurile de decizii: (3) Se pronunță decizie privind suspendarea cazului și efectuarea unui control repetat dacă există mărturii contradictorii care, la momentul examinării cazului, nu pot fi argumentate prin probe. După încheierea controlului repetat, reîncepe examinarea cazului.

Totodată, reclamanta mai atenționează că, conform următoarelor norme ale Codului administrativ se invocă nulitatea absolută a actului de control inițial cu nr. nr. 3-588901 prelungit prin actele de control nr. 3-588902; nr. 3-588903; nr. 3-588927; nr. 3-588930; nr. 3-588931; nr. 3-588932; nr. 3-588933; nr. 3-588934, ultimele fiind semnate de alte persoane decât cele indicate in decizie. Or, conform articolului 122 Cod Administrativ. Contrasemnarea: (1) În cazurile expres prevăzute de lege, actele administrative individuale se contrasemnează de

persoanele abilitate în privința legalității sau oportunității conținutului. (2) Contrasemnarea angajează responsabilitatea persoanelor în cauză doar în ceia ce privește obiectul contrasemnării. (3) Sancțiunea lipsei contrasemnării este nulitatea actului.

Reieșind din art. *****1. Nulitatea: (1) Un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav și acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare. (2) Un act administrativ individual este, de asemenea, nul: a) daca executarea lui cere săvârșirea unei fapte ilegale, care constituie o componență de contravenție sau de faptă penală; b) dacă din motive reale nimeni nu-l poate executa; c) dacă contravine bunelor moravuri; d) dacă la emiterea lui a contribuit o persoană care nu are dreptul sa participe în procedura administrativă conform art. 49 alin. (1); e) dacă a fost emis în scris, dar nu poate fi identificat de autoritatea publică emitentă; j) în alte cazuri prevăzute de lege. (3) În cazul nulității parțiale a unui act administrativ individual, acesta este nul în totalitate dacă autoritatea publică nu ar fi emis actul administrativ respectiv fără partea lovită de militate. (4) Autoritatea publică poate constata nulitatea oricând din oficiu. La cerere nulitatea se constată în măsura în care solicitantul are un interes îndreptățit pentru a o solicita.

Reclamanta mai atestă că, potrivit Deciziei Agenției Servicii Publice a RM privind începerea procedurii de reorganizare a persoanei juridice din 02.07.********** ÎCS „Aleinad” SRL a început procedura de reorganizare a persoanei juridice cu transmiterea unei parți de 95% din patrimoniul persoanei juridice ca SRL „Dosthom”. Totodată, ÎCS Aleinad” SRL a publicat în MO nr. 115-117 din 15**********, un aviz despre începerea procedurii de reorganizare. Reieșind din faptul că ÎCS „Aleinad” SRL încă de la începutul anului ********** a fost programată pentru un control fiscal total s-a considerat că nu va constitui o încălcare a prevederilor art. 185 alin. (3) CF, conform cărora, Reorganizarea persoanei nu schimbă pentru succesorul acesteia termenele de stingere a obligației ei fiscale. În cazul reorganizării persoanei drepturile și obligațiile ei trec la întreprinderea nou-creată. Înainte de a reorganiza, întreprinderea va înștiința despre aceasta Serviciului Fiscal de Stat pentru efectuarea unui control fiscal și determinarea volumului de drepturi și obligații succesoare ale persoanei nou-create.

Reieșind din poziția invocată și în actul de control, consideră reclamanta că sunt ilegale și acțiunile ce țin de aplicarea masurilor de asigurare sub formă de

sechestru. Or, aplicarea sechestrului s-a realizat asupra bunurilor imobile înregistrate cadastral sub nr. ***** *****, *****, *****, *****, bunurile în cauză au fost înstrăinate de către SRL „Aleinad”, dreptul de proprietate provizorie a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile după cumpărători, potrivit p. 2.3 al contractelor de vânzare-cumpărare. Iar la data instituirii sechestrului bunurile în cauză au fost achitate de către cumpărători și în situația creată sechestrul putea fi instituit asupra diferenței neachitate de la prețul indicat în contractul de vânzare-cumpărare. În altă ordine de idei, se menționează că, prin instituirea sechestrului invocat au fost atinse drepturile a 5 persoane fizice, cumpărători a mărfii – apartamentelor, genul de bază a activității de antreprenoriat realizat de SRL „Aleinad”.

În conformitate cu articolul *****1. Calcularea impozitului: (1^2) Persoanele juridice, persoanele fizice înregistrate în calitate de întreprinzător calculează de sine stătător suma anuală a impozitului pe bunurile imobiliare, pornindu-se de la baza impozabilă a acestora, conform situației de la 1 ianuarie a perioadei fiscale respective.

La caz, reclamanta menționează că, aplicarea masurilor de asigurare a stingerii obligațiilor fiscale din 30.12.********** în situația în care prin Decizia nr. 665/15 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale de ÎCS „Aleinad” SRL din 24.02.*****21 a fost dispusă suspendarea cazului și efectuarea unui control fiscal repetat, nu putea fi aplicate în continuare masurile de asigurare de executare a obligațiilor fiscale care nu au fost determinate clar printr-o decizie definitivă. Bunul imobil înregistrat cadastral cu nr. ***** aparține cu drept de proprietate lui Sosnovschi Valeriu și Voineac Emma, fiind înscris în Registrul bunurilor imobile la data de *****.12.*****19; Bunul imobil înregistrat cadastral cu nr. ***** aparține cu drept de proprietate lui Cotiuba Anastasia, fiind înscris în Registrul bunurilor imobile la data de 27.02.*****; Bunul imobil înregistrat cadastral cu nr. ***** aparține cu drept de proprietate lui Bontea Tamara, fiind înscris în Registrul bunurilor imobile la data de 12.03.*****; Bunul imobil înregistrat cadastral cu nr. ***** aparține cu drept de proprietate lui Ursu Olga și Ursu Ruslan, fiind înscris în Registrul bunurilor imobile la data de 04.02.*****; Bunul imobil înregistrat cadastral cu nr. *****8 aparține cu drept de proprietate lui Grumeza Irina și Grumeza Vladimir, fiind înscris în Registrul bunurilor imobile la data de 0.12.*****19. Astfel, notează reclamanta că, în nici un mod nu puteau fi aplicate masurile de asigurare pentru stingerea obligațiilor fiscale anume prin aplicarea

sechestrului pe aceste bunuri.

Mai indică reclamanta că, conform art. 164 (1) din Codul Administrativ: „Cererea prealabila se depune in scris la autoritatea publică emitentă.”

Conform art. 165 CA: „(1) Cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiției. Daca autoritatea publică nu soluționează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului.”

Conform art. 31 din CA: „Actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie sa fie motivate.”

Conform art. 118 CA: „(1) Motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. (2) Motivarea completa a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, daca este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. (3) Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Mai atestă reclamanta că, conform art. 199 din Codul administrativ: „(1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.”

Conform art. *****6 din Codul administrativ: „(1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).”

Conform art. *****9 din Codul Administrativ: „(1) Acțiunea în contestare

și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia."

Conform art. 224 din Codul Administrativ: „(1) Examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuala decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Reieșind din motivele de fapt si de drept expuse mai sus, reclamanta solicită instanței:

- admiterea cererii de chemare in judecată;
- anularea actului de control fiscal nr. ***** din 2**********21;
- anularea Deciziei nr.*****din 21.07.*****21 emisa de către Direcția Generală Control Post operațional din cadrul SFS, drept ilegală;
- anularea Deciziei nr. ***** din 16.09.*****21 emisa de către Serviciul Fiscal de stat;
- încasarea din contul Serviciului Fiscal de Stat în beneficiul lui SRL„ Alienad" a cheltuielilor de asistență juridică mărimea cărora va fi atestata ulterior.

În ședința de judecată, *reprezentantul reclamantei S.R.L. „Aleinad",* avocatul Crețu Adrian, acționând în baza mandatului anexat la dosar (f.d. 122), a susținut acțiunea în totalitate și a solicitat admiterea pretențiilor după cum au fost formulate din motivele de fapt și de drept expuse.

Reprezentantul pârâtului – Serviciului Fiscal de Stat, Ababii Evelina, acționând în baza procurii anexate la dosar (f.d. 115), în ședința de judecată nu a recunoscut acțiunea solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Astfel, prin referința depusă la ***** ianuarie *****22, autoritatea publică pârâtă a menționat că, în fapt, în baza Deciziei SFS privind inițierea controlului fiscal nr. DICF- 106332/18 din 18**********21, a fost efectuat controlul fiscal repetat la fața locului prin metoda verificării totale la SRL „Aleinad", privind corectitudinea respectării legislației fiscale pentru perioada de activitate

01.01.*****16-30.09.**********. Controlul fiscal repetat a fost dispus în baza Deciziei nr. 665/15 din 24.02.*****21 privind suspendarea cazului de încălcare fiscală comisa de SRL „Aleinad”. În baza constatărilor efectuate, a fost întocmit actul de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. ***** nr. *****, nr. *****nr.***** nr. ***** ***** din 21**********21, definitivat prin Decizia SFS nr.*****din 21.07.********** asupra cazului de încălcare fiscală. În temeiul deciziei menționate au fost calculate persoanei juridice SRL „Aleinad” obligații fiscale în sumă totală de 1 *****9 169 lei, constituite din plăti de bază la impozite și taxe – 8***** 583 lei, majorări de întârziere (penalități) ce constituie – 137 930 lei și amenzi în sumă de – 182 683 lei.

Cu referire la aspectele/argumentele invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată, în susținerea poziției sale, pârâtul prezintă următoarele contraargumente.

În cadrul controlului fiscal repetat efectuat prin metoda verificării totale la SRL „Aleinad”, s-a stabilit: - la compartimentul „Impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător”, entitatea nu a reflectat în Declarația cu privire la impozitul pe venit prezentată pentru A/*****18 suma impozitului pe venit în mărime de 18321 lei, aferentă venitului impozabil declarat în sumă de 15*****77 lei; - a atribuit neîntemeiat la deduceri cheltuieli neconfirmate documentar pentru perioada fiscala A/*****16 în sumă de 55594 lei, pentru A/*****19 -1382 lei; - nu a ajustat în scopuri fiscale cheltuielile aferente majorărilor de întârziere achitate la buget în sumă de 94916 lei pentru A/*****16 și 6*****4 lei - A/*****19; - a atribuit neîntemeiat la deduceri pentru perioada fiscala A/*****19 cheltuieli aferente datoriilor debitoare în lipsa documentelor confirmative în sumă de 2400 lei, cheltuieli aferente livrării cu titlu gratuit în sumă de 66000 lei; - a majorat nejustificat cheltuielile pentru A/*****18 cu 135367 lei aferente imobilizărilor corporale existente la finele anului de gestiune la contul contabil 121.3 „Imobilizări corporale până la punerea în utilizare”; - nu a ajustat în scopuri fiscale cheltuielile aferente reparației mijloacelor fixe proprii pentru perioada fiscală A/*****18 în sumă de 159257 lei, ceea ce depășește limita de 15% prevăzută de legislație, din baza valorică a categoriei de proprietate; - a raportat neîntemeiat în perioada fiscală A/*****19 suma pierderilor fiscale din perioadele precedente în mărime de 4 968 133 lei, care în rezultatul controlului nu s-a confirmat. Totodată, în cadrul controlului s-a constatat, că entitatea a determinat eronat pentru perioadele fiscale A/*****16-A/*****19 suma uzurii mijloacelor fixe în scopuri

fiscale, ca rezultat al aprecierii incorecte la începutul perioadelor de gestiune a bazei valorice a mijloacelor fixe conform categoriilor de proprietate, și anume prin includerea în baza valorică a mijloacelor fixe reflectate la categoria de proprietate I a oficiului și secției de producere situate pe adresa mun. *****, str. *****, nr. ***** care conform datelor din contabilitate constituie construcții în curs de execuție (contul contabil 121.1). De asemenea, pentru perioadele fiscale verificate au fost admise erori la reflectarea valorii de intrare/ieșire a mijloacelor fixe, precum și la aplicarea cotei uzurii pentru categoria de proprietate III, aplicând cota de 10 % contrar cotei de 12,5% stabilite de legislate. Astfel, recalculând uzura mijloacelor fixe în scopuri fiscale, în rezultatul controlului au fost ajustate cheltuielile entității spre micșorare cu 295357 lei pentru A/*****16, 3638***** lei - A/*****17, 123618 lei-A/*****18, 151372 lei-A/*****19. Ca rezultat al încălcărilor expuse, SFS a recalculat obligațiile fiscale aferente impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător pentru A/*****18-A/*****19 în sumă totală de 795054 lei și a micșorat pierderile fiscale pentru A/*****17 în sumă de 245419 lei. Verificarea corectitudinii și achitării TVA a stabilit diminuarea TVA aferentă bugetului cu 6665 lei pentru perioada fiscală L/08/*****19 și micșorarea TVA spre deducere în perioada ulterioară la 30.09.********** cu suma respectivă, ca rezultat al nerespectării termenului obligației fiscale în cazul avansului primit de la SRL „Ringostar” în perioada fiscală L/03/*****19.

Specifică pârâtul că, la compartimentul „Impozitul pe bunurile imobiliare”, controlul fiscal repetat a stabilit diminuarea impozitului pe bunurile imobiliare cu 25482 lei pentru perioadele fiscale A/*****18A/********** și majorarea impozitului cu 13***** lei pentru A/*****17, urmare a necalculării impozitului aferent valorii estimate a apartamentelor pentru care dovada finisării acestora și atestării dreptului de proprietate a companiei servește Procesul-verbal de recepție finala nr.07/2 din 27.07.*****18.

La fel, în rezultatul controlului au fost stabilite încălcări aferente calculării taxei pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova, aceasta fiind diminuata în perioada A/*****17 cu *****96 lei pentru autovehiculul *****cu masa totala pana la *****00 cm.

În conformitate cu prevederile art. 8 alin. (2) lit. c), lit. d) și lit. e) din Codul fiscal, contribuabilul este obligat să țină contabilitatea conform formelor și modului stabilit de legislație, să întocmească și să prezinte Serviciului Fiscal de Stat dările de seamă fiscale prevăzute de legislate, sa prezinte informații veridice

despre veniturile rezultate din orice activitate de întreprinzător, precum și despre alte obiecte ale impunerii, să achite la buget, la timp și integral sumele calculate ale impozitelor și taxelor, asigurând exactitatea și veridicitatea dărilor de seama fiscale prezentate.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) și alin. (10) din Codul fiscal, se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul perioadei fiscale, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător. Se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare suportate de contribuabil pe parcursul perioadei fiscale, neconfirmate documentar, în mărime de 0,2% din venitul impozabil.

Astfel, pârâtul notează că, întru susținerea poziției înaintate instanței, reclamantul susține ca SFS incorect a apreciat suma uzurii mijloacelor fixe in scopuri fiscale.

Potrivit art. ***** alin. (2) (în redacția legii la data controlului) și art. *****[1] alin. (2) din Codul fiscal, care stipulează că mijloacele fixe pe care se calculează amortizarea este proprietatea materială reflectată în bilanțul contribuabilului în conformitate cu legislația și folosită în activitatea de întreprinzător, a căror valoare scade prezumtiv ca urmare a uzurii fizice și morale și a cărei perioadă de exploatare este mai mare de un an, iar valoarea ei depășește suma de 6000 de lei.

În corespundere cu prevederile art. ***** alin. (5) din Codul fiscal, mărimea amortizării mijloacelor fixe ce urmează a fi dedusă se determină prin înmulțirea bazei valorice a mijloacelor fixe, la sfârșitul perioadei de gestiune, ce se raporta la o anumita categorie de proprietate, la norma de amortizare respectivă prevăzută la alin. (8). Baza valorica a mijloacelor fixe la sfârșitul perioadei de gestiune se determină ca valoare a mijloacelor fixe la începutul perioadei de gestiune, majorată cu valoarea mijloacelor fixe nou-procurate și cu suma corectărilor și micșorată cu suma de la comercializarea lor sau cu baza valorică ajustată în cazul altor ieșiri. Valoarea mijloacelor fixe la începutul perioadei de gestiune ce se raporta la categoria respectivă de proprietate se determină ca diferența dintre baza valorică a mijloacelor fixe la sfârșitul perioadei de gestiune precedente și suma amortizării calculate a perioadei de gestiune precedente.

Potrivit Standardului National de Contabilitate „Imobilizările corporale și necorporale” constituie imobilizări amortizabile – imobilizări aflate în exploatare care au o durată de utilizare certă (limitată) și pentru care se calculează

amortizarea; imobilizări corporale în curs de execuție – imobilizări corporale procurate sau aflate în procesul de creare și de pregătire pentru utilizare după destinație, până la transmiterea lor în exploatare. Mijloace fixe sunt imobilizări corporale transmise în exploatare, valoarea unitară a cărora depășește plafonul valoric prevăzut de legislația fiscală sau pragul de semnificație stabilit de entitate în politicile contabile.

În conformitate cu prevederile art. ***** (1) alin. (10) din Codul fiscal, deducerea cheltuielilor pentru reparația proprietății se efectuează în conformitate cu Standardele Naționale de Contabilitate, iar art. 27 alin. (8) din Codul fiscal, (în vigoare la data controlului) prevede că deducerea cheltuielilor pentru reparația proprietății se efectuează după cum urmează: a) dacă cheltuielile suportate pe parcursul perioadei fiscale pentru reparația proprietății nu depășesc 15% din baza valorică a categoriei respective de proprietate (determinată fără a lua în considerare schimbările pe parcursul perioadei fiscale respective), cheltuielile în cauză vor fi permise spre deducere în perioada fiscală respectivă.

Remarcă autoritatea publică pârâtă că, în rezultatul examinării materialelor controlului, s-a constatat ca, SFS a determinat suma uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale în conformitate cu prevederile legale menționate supra, având în vedere, că imobilizările corporale în curs de execuție și anume, oficiul și secția de producere situate pe adresa mun. *****, str. *****, nr. ***** nu constituie mijloace fixe, respectiv, valoarea acestora nu poate fi parte a bazei valorice conform categoriei de proprietate I din care se calculează uzura în scopuri fiscale.

Cu referire la faptul, cum au fost apreciate de către funcționarii fiscali soldurile inițiale aferente mijloacelor fixe pentru perioada fiscala A/*****16, este de remarcat, ca acestea au fost determinate conform Registrului de evidentă a mijloacelor fixe pe categorii de proprietate și a uzurii acestora în scopuri fiscale pentru perioadele fiscale ***** întocmite și prezentate de către entitate, fund modificată doar baza valorică a categoriei de proprietate I, reieșind din mențiunile anterioare. Privitor celor invocate în cererea de chemare în judecata precum că, la determinarea venitului impozabil nu s-a luat în considerare suma pierderilor fiscale din perioadele fiscale precedente permise spre reportare, pârâtul menționează următoarele.

În conformitate cu prevederile art. 32 din Codul fiscal, dacă, pe parcursul perioadei fiscale, cheltuielile aferente activității de întreprinzător depășesc venitul brut al contribuabilului în perioada fiscală curentă, suma pierderilor rezultate din

această activitate va fi raportată eșalonat, în părți egale, pe următorii trei ani. Suma reportată pe unul din anii fiscali următori celui în care s-au înregistrat pierderile este egală cu suma totală a pierderilor, redusă cu suma totală permisă spre deducere în fiecare din următorii doi ani. Dacă contribuabilul a suportat pierderi pe parcursul a mai mult de un an, prevederile prezentului articol se aplica față de aceste pierderi în ordinea în care au apărut.

Așadar, notează pârâtul că, în rezultatul controlului, având ca baza Declarațiile cu privire la impozitul pe venit prezentate de către entitate pentru perioadele fiscale *****conform cărora suma pierderilor fiscale a constituit 1 171 191 lei și respectiv, 57*****32 lei, 8516*****lei, a fost apreciat venitul impozabil obținut în perioadele fiscale ***** prin ajustarea acestuia cu suma pierderilor fiscale permise spre deducere din perioadele fiscale precedente și anume, în perioada fiscală A/*****16 venitul impozabil obținut în sumă de 623716 lei a fost acoperit integral de suma pierderilor fiscale reportate (1/3 din perioada A/*****13 (1171191 lei) - 390397 lei, 1/3 din perioada A/********** (57*****32 lei) - 190477 lei, 1/3 din A/*****15 (8516*****lei) - *****3888 lei), în perioada fiscală A/*****17 venitul impozabil obținut în sumă de 239544 lei a fost acoperit cu suma pierderilor fiscale permise spre reportare (1/3 din perioada A/********** (57*****32 lei) -190477 lei, 1/3 din A/*****15 (8516*****lei) - *****3888); in perioada fiscala A/*****18 venitul impozabil in suma de 1713787 lei a fost ajustat cu suma pierderilor fiscale permise spre reportare (1/3 din A/*****15 (8516*****ei) – *****3888 lei).

Mai menționează, că pentru perioada fiscală A/*****19 entitatea neîntemeiat a micșorat suma venitului impozabil cu suma pierderilor fiscale din perioadele fiscale precedente în mărime de 4 968 133 lei, care în rezultatul controlului nu s-a confirmat, ceea ce a generat în majoritate suma impozitului pe venit diminuată.

Aferent celor invocate de reclamant, precum că entitatea nu este subiect al impunerii cu impozitul pe bunurile imobiliare pentru apartamentele noi construite, deoarece acestea nu sunt bunuri imobiliare, dar constituie bunuri destinate vânzării și, respectiv, cumpărătorul urmează sa achite acest impozit, pârâtul menționează că, potrivit prevederilor art. 276 din Codul fiscal, bunuri imobiliare constituie terenurile, clădirile, construcțiile, apartamentele și alte încăperi izolate, a căror strămutare este imposibilă fără cauzarea de prejudicii destinației lor.

În corespundere cu prevederile art. 277 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal,

subiecți ai impunerii sunt persoanele juridice și persoanele fizice rezidenți și nerezidenți ai Republicii Moldova: a) proprietarii bunurilor imobiliare de pe teritoriul Republicii Moldova.

Potrivit art. 278 din Codul fiscal, obiecte ale impunerii sunt bunurile imobiliare, inclusiv terenurile din intravilan sau din extravilan, clădirile, construcțiile, casele de locuit individuale, apartamentele și alte încăperi izolate, inclusiv bunurile imobiliare aflate la o etapă de finisare a construcției de 50% și mai mult, ramase nefinisate timp de 3 ani după începutul lucrărilor de construcție. Gradul de finalizare a construcției în scopul impozitării se determină de către experții tehnici în construcții sau de către agenții economici cu activități în domeniul expertizei tehnice, sau de către autoritatea administrației publice locale, în baza metodei stabilite de organul central de specialitate al administrației publice în domeniul construcțiilor. Baza impozabilă a bunurilor imobiliare constituie valoarea estimata a acestor bunuri.

Articolul *****0 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal stabilește, că cotele impozitului pe bunurile imobiliare pentru bunurile imobiliare cu destinație locativă (apartamente și case de locuit individuale, terenuri aferente acestor bunuri); pentru garajele și terenurile pe care acestea sunt amplasate, loturile întovărășirilor pomicole cu sau fără construcții amplasate pe ele constituie cota maxima - 0,4% din baza impozabilă a bunurilor imobiliare; cota minimă - 0,05% din baza impozabila a bunurilor imobiliare. Cota concretă se stabilește anual de către autoritatea reprezentativă și deliberativă a administrației publice locale.

Conform Deciziilor Consiliului municipal ***** nr. 13/1 din 16.12.*****16 pentru anul *****17 a fost stabilita cota de 0,06% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativă și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație, nr. 12/2 din 08.12.*****17 pentru anul *****18 a fost stabilită cota de 0,07% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativa și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație, nr. 16/2 din 27.12.*****18 pentru anul *****19 a fost stabilită cota de 0,07% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativa și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație, nr. 10/1 din 23.12.*****19 pentru anul ********** a fost stabilită cota de 0,2% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativa și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație. Astfel s-a constatat că, în corespundere cu prevederile legale menționate supra, a fost recalculată obligația fiscală privind impozitul pe bunurile imobiliare în sumă de 25482 lei pentru perioadele fiscale A/*****18-A/********** aferent apartamentelor finisate, fapt confirmat prin Procesul-verbal de recepție finală nr.

07/2 din 27.07.*****18, iar argumentele expuse în cererea de chemare în judecată nu pot servi drept temei pentru absolvirea de răspundere pentru încălcarea legislației fiscale.

Autoritatea publică pârâtă mai notează că, aferent celor menționate în contestație precum, că până la adoptarea deciziei contestate, au fost încălcate un șir de acte normative ce vizează modul și termenele de efectuare a controlului sub aspectul procedurii de desfășurare a controlului, este de menționat că acestea se referă la acțiunile petrecute în cadrul controlului fiscal precedent, soldat cu adoptarea Deciziei nr. 665/15 din 24.02.*****21 privind suspendarea cazului și efectuarea unui control fiscal repetat, care a servit drept temei pentru efectuarea controlului fiscal repetat.

Potrivit art. *****8 alin. (1) din Codul fiscal, contestația împotriva deciziei Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunii funcționarului fiscal poate fi depusă în decursul a 30 de zile de la data comunicării deciziei sau a întreprinderii acțiunii contestate, fapt ce nu a fost realizat de către reclamant.

Indică pârâtul că, privitor argumentelor expuse în cererea de chemare în judecată, pe marginea taxei pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova stabilită diminuată pentru A/*****17 în mărime de *****96 lei, precum că această taxă a fost achitata de persoana fizica sau compania de leasing la efectuarea reviziei tehnice și nu este posibila achitarea taxei respective concomitent de către mai multe persoane, se notează, că potrivit art. 337 din Codul fiscal, subiecți ai impunerii sunt persoanele fizice și persoanele juridice posesoare de autovehicule înmatriculate în Republica Moldova.

Totodată, autoritatea publică pârâtă indică că, art.*****1 alin. (7) din Codul fiscal statuează, că pentru autovehiculele care, în baza legii sau a unui act juridic, se află în posesia unei alte persoane decât proprietarul (uzufruct, uz, locațiune, leasing, procură, gaj etc.), taxa se calculează și se achită de către posesor, în condițiile în care pentru perioada fiscală curentă nu a fost calculată și achitată de către proprietar sau posesorul anterior. Astfel, deoarece atât în cadrul controlului, cât și ulterior nu au fost prezentate documente care ar confirma achitarea taxei de către o altă persoană, obligația privind calcularea și achitarea taxei rămâne a fi a entității.

Referitor la alegațiile reclamantului, precum ca SFS incorect a considerat încălcarea obligației de informare privind reorganizarea entității, deoarece aceasta a publicat in Monitorul Oficial nr. 115-117 din 15********** un aviz

privind începerea procedurii de reorganizare și, concomitent, SFS la începutul anului ********** deja avea programat un control fiscal total, pârâtul menționează, că art. 185 alin. (3) din Codul fiscal prevede expres, fără anumite excepții, că înainte de a se reorganiza, întreprinderea va înștiința despre aceasta Serviciului Fiscal de Stat pentru efectuarea unui control fiscal și determinarea volumului de drepturi si obligații succesoare ale persoanei nou-create. Reieșind din cele expuse, reclamantul în cererea de chemare în judecata nu a dovedit incorectitudinea Deciziei nr.*****din 21.07.*****21 asupra cazului de încălcare a legislației emise de către SFS, nu a prezentat argumente întemeiate care pot servi drept temei pentru anularea acesteia.

Pârâtul ține să menționeze că, în scopul asigurării stingerii obligației fiscale în sumă de 1 052 811 lei, calculate în baza Deciziei SFS nr.*****din 21.07.********** asupra cazului de încălcare fiscală, în conformitate cu prevederile Titlului V din Codul fiscal și a Ordinului IFPS nr. 379 din 15.03.*****17 privind aprobarea formularelor cu privire la aplicarea masurilor de asigurare a stingerii obligației fiscale (în continuare Ordinul nr. 379/*****17), publicat în M.O. nr. 85-91 din 24.03.*****17 (în vigoare din 01.04,*****17), a emis Hotărârea nr. 665/87 din 22.07.*****21, prin care a fost aplicat sechestrul pe bunurile entității, valoarea cărora este suficientă pentru asigurarea stingerii obligației fiscale, inclusiv a restantelor. În temeiul Hotărârii nr. 665/87 din 22.07.*****21 a fost întocmit Actul de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale din 22.07.*****21, prin care a fost aplicat sechestru pe bunurile contribuabilului în valoare totală de 1 052 811 lei, amplasate pe adresa mun. *****, str. ***** si anume: - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr.***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. *****(nr. cadastral *****); - apartamentul nr. *****(nr. cadastral *****); - apartamentul nr.***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - cota-parte de 3,835% din terenul cu nr. Cadastral *****; - construcția cu nr. cadastral **********

În conformitate cu prevederile art. 134 alin. (1) pct. 8) din Codul fiscal, Serviciul Fiscal de Stat și funcționarii fiscali, în cadrul acțiunilor de exercitare a funcției, au dreptul să constate încălcările legislației fiscale și să aplice masuri de asigurare, de executare silită a stingerii obligației fiscale și de răspundere prevăzute de legislate.

Potrivit prevederilor art. 133 alin. (2) pct. 7) din Codul fiscal, în realizarea funcțiilor sale, Serviciul Fiscal de Stat aplică, de sine stătător sau prin entitățile abilitate, modalitățile de executare silita și măsurile de asigurare a stingerii obligației fiscale și a altor plăți la bugetul public național potrivit legii, iar pct. 4) prevede că, Serviciul Fiscal de Stat emite acte cu caracter normativ privind aplicarea prevederilor legislației fiscale în cazurile prevăzute de lege și expune poziția oficială a Serviciului Fiscal de Stat privind aplicarea legislației fiscale.

În conformitate cu prevederile art. 230 din Codul fiscal, sechestrarea bunurilor ca măsură de asigurare a plății impozitelor, taxelor și/sau amenzilor se exercită în modul și în condițiile prevăzute la capitolul 9 (executarea silită a obligației fiscale) din Codul fiscal.

Conform prevederilor pct. 2 subpct. l) din Ordinul 379/*****17, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice masuri de asigurare a stingerii obligației fiscale, în cazurile emiterii deciziei asupra cazului de încălcare și neexpirării termenului de 30 de zile din data pronunțării acesteia, conform art. 252 din Codul fiscal.

Potrivit prevederilor pct. 2 subpct. 4) din Ordinul 379/*****17, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice măsuri de asigurare a stingerii obligației fiscale, prin întocmirea formularelor aprobate la pct. 1 din Ordin, în cazul efectuării controlului fiscal la contribuabil și existența suspiciunii că bunurile contribuabilului sau debitorului(ilor) acestuia pot fi înstrăinate până la emiterea deciziei asupra cazului.

Astfel, urmare a contrapunerii informației prezentate de către SRL „Aleinad” cu datele înscrise în Sistemul Informațional al IP „Agenda Servicii Publice” Departamentul Cadastru, SFS a constatat că, asupra bunurilor imobile sechestrate ca măsură asigurare, cu numerele cadastrale ***** *****, *****, *****, *****, *****, *****, *****, sunt înscrise 2 drepturi, dreptul SRL „Aleinad” (vânzător) și dreptul de proprietate provizorie a dobânditorilor (cumpărători), conform contractelor de vânzare-cumpărare înregistrate în registrul bunurilor imobile al ASP, cu mențiunea (înregistrarea provizorie (rezerva proprietății)).

În corespundere cu prevederile art. 433 alin. (1) din Codul civil, înregistrarea provizorie are, de la data depunerii cererii, același efect ca și înregistrarea dreptului supus înregistrării, însă sub condiția și în măsură justificării ei ulterioare, iar alin. (2) statuează că, atâta timp cât se menține înregistrarea

provizorie: a) se vor putea efectua înregistrări provizorii și notări în raport cu dreptul înregistrat provizoriu; b) se menține și dreptul înregistrat, putându-se efectua înregistrări provizorii și notări în raport cu el.

Specifică pârâtul că, reieșind din dispozițiile legale menționate, la data aplicării sechestrului SRL „Aleinad” era proprietar al bunurilor sechestrate, respectiv, funcționarii fiscali din cadrul SFS, au fost în drept sa aplice sechestru ca măsură de asigurare pe bunurile menționate supra. Întru susținerea poziției înaintate instanței, reclamantul indică faptul că bunurile asupra cărora a fost aplicat sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale, sunt vândute altor persoane fizice conform contractelor de vânzare-cumpărare a bunurilor imobile. Se indică că, nu pot fi luate în considerate alegațiile reclamantului, deoarece la momentul aplicării sechestrului ca măsură de asigurare, înregistrările provizorii nu au fost justificate, conform cerințelor prevăzute de art. 433 alin. (3) din Codul civil, potrivit căruia, justificarea unei înregistrări provizorii se face cu consimțământul titularului dreptului înregistrat în forma prevăzută de lege sau în temeiul unei hotărâri judecătorești irevocabile prin care se admite acțiunea în justificare a înregistrării provizorii (acțiune in justificare). Reieșind din cele expuse, în urma adoptării Deciziei nr.*****din 21.07.*****21 asupra cazului de încălcare a legislației comise de către SRL „Aleinad” și după neexecutarea benevola a deciziei menționate, aceasta este executată silit, în modul prevăzut de prevederile Codului fiscal.

Subsecvent, atestă pârâtul că, conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsa de autoritatea publica pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

În corespundere cu prevederile art. 15 alin. (1) din Codul administrativ, operațiunile administrative sunt manifestările de voință sau activitățile autorităților publice care nu produc ca atare efecte juridice, iar alin. (2) stipulează că, operațiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepția operațiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terț.

Prin urmare, în contextul normelor legale citate supra, autoritatea publică pârâtă atestă faptul că, actul de control nr. ***** din 2**********21 contestat de

reclamant, reprezintă operațiune administrativă care eventual poate sta la baza emiterii unui act administrativ individual, însă nu produce careva efecte juridice.

De asemenea, Serviciul Fiscal de Stat menționează faptul ca, Decizia nr. ***** din 16.09.*****21 emisa pe marginea contestației, este poziția unei autorități publice care cuprinde punctul de vedere cu privire la interpretarea unei legi sau a unui act administrativ, și este atributul exclusiv al autorității publice emitente, prin urmare contribuabilul nu poate să pretindă ca răspunsul la cerere sa fie dat conform propriei sale formulări sau într-un anumit sens.

În acest sens, pârâtul remarcă că, este relevantă aplicarea practicii judiciare stabilită de Curtea Supremă de Justiție în urma examinării cauzei nr. 3ra-590/21 din 21 iulie *****21, prin care Curtea a statuat că: „reclamanta contestă operațiunile administrative întreprinse de Serviciul Fiscal de Stat, care de sine stătător nu produc ca atare efecte juridice. Or, obiectul acestei cauze, este Decizia privind inițierea controlului nr. 317/121/PF din 19 noiembrie *****18, raportul de verificare fiscala prealabila nr. *****/4-21-619 din ***** noiembrie *****18, procesul-verbal de înștiințare privind inițierea controlului fiscal al persoanei fizice prin metode indirecte de estimare a venitului impozabil din 30 noiembrie *****18 emise de către Direcția Generală Administrare Fiscala Centru precum și decizia nr.***** din 31 ianuarie *****19 emisa de Serviciul Fiscal de Stat pe marginea contestației, care luate fiecare individual nu produc efecte juridice pentru reclamantă, fiind acte preparatorii, respectiv actele enunțate urmând a fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual”.

În contextul expuse, lipsa trimiterii la actul normativ care ar fi fost încălcat de către Serviciul Fiscal de Stat la emiterea actului de control nr. 5-712243 din 24.08.*****21 și Deciziei nr. 663/4154 din 19.10.*****21 asupra cazului de încălcare a legislației, neprezentarea documentelor suplimentare și concludente, care ar combate cele constatate de către Serviciul Fiscal de Stat în cadrul controlului efectuat, necalificarea temeiului și motivului concret pentru care se solicita anularea, potrivit prevederilor art. 224 alin. (1) lit. f), art. 225 din Codul administrativ la examinarea acțiunilor în contenciosul administrativ, autoritate publică pârâtă solicită instanței respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f.d. 75-81).

Audiind părțile, apreciind argumentele acestora întru susținerea pretențiilor formulate și obiecțiilor înaintate, ținând cont de probatoriul administrat și legislația pertinentă, instanța de judecată consideră necesar de

a respinge acțiunea reclamantei S.R.L. „Aleinad” ca fiind neîntemeiată, reieșind din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Potrivit art. 2 alin. (1) Cod administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

În conformitate cu art. 3 Cod administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ţinându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Reieșind din prevederile art. 18 Cod administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit prevederilor art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Conform art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În conformitate cu art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul

discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform art. *****6 alin.(1) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Potrivit art. *****8 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitor și care a fost formulat astfel – orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, în temeiul art. 22 și 219 Cod administrativ, instanța de judecată reține că obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie anularea actelor administrative individuale defavorabile.

În privința competenței instanței de judecată la examinarea acțiunii în contencios administrativ se constată că competenta, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ, la momentul înaintării acțiunii, revenea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani). Prin urmare acțiunea a fost depusă cu respectarea prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ.

Analizând circumstanțele speței în coraport cu normele legale precitate, instanța de judecată constată că, reclamanta S.R.L. „Aleinad” a respectat procedura de depunere a acțiunii, precum și termenul de depunere a acțiunii în instanța de contencios administrativ, motiv pentru care instanța judecătorească

constatând că acțiunea este admisibilă, va purcede la examinarea fondului acesteia.

Noţiunea de „act administrativ” este reglementată în legislația națională, cât și în Rezoluţia (77) 31 Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la ***** septembrie 1997, statuează că, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judecătoresc al legalității actelor administrative, presupune apărarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor, împotriva abuzurilor administrației publice, în condițiile legii contenciosului administrativ. Acest control se înfăptuiește de către instanțele de judecată în condițiile legii privind organizarea judecătorească. Întru elucidarea subiectului privind realizarea controlului judecătoresc se impune conceptul competenței, în baza căruia se realizează respectivul control. Pornind de la scopul primordial al instituției contenciosului administrativ care este prestabilit de legiuitor și care presupune contracararea abuzurilor şi exceselor de putere ale autorităților publice, apărarea drepturilor persoanei în spiritul legii, ordonarea activității autorităților publice, asigurarea ordinii de drept.

Or, reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitor și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins şi repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

*Cu privire la pretenția reclamantei privind anularea actului de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. ***** nr. *****, nr. *****nr.***** nr. ***** ***** din 21**********21, instanța reține următoarele.*

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operațiunilor administrative

realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

În conformitate cu art. 10 din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Potrivit art. 17 al Codului administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Instanța reține că, actul administrativ poate fi definit ca fiind un act unilateral, cu caracter normativ sau individual, adoptat sau emis de către o autoritate publică sau de o persoană privată împuternicită prin lege sau printr-un act administrativ, în mod unilateral, în baza şi în vederea exercitării legii, pentru naşterea, modificarea sau stingerea unor raporturi juridice de drept administrativ. Totodată, instanța de judecată conchide că, actele pregătitoare sau operațiunile administrative și tehnico-materiale care au stat la baza emiterii actului administrativ nu pot constitui de sine stătător obiect al acțiunii în contenciosul administrativ, deoarece nu produc efecte juridice prin ele însele. Astfel, instanța conchide că, actul de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. ***** nr. *****, nr. *****nr.***** nr. ***** ***** din 21**********21, nu constituie în sine un act administrativ, or, acesta are caracter preparator și a stat la baza emiterii actului administrativ individual, și anume, a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.*****din 21.07.*****21 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Aleinad”, care, prin urmare, nu produce efecte juridice prin el însuși. Corespunzător, instanța de judecată conchide că, urmează a fi respinsă, pretenția reclamantei privind anularea actului de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. ***** nr. *****, nr. *****nr.***** nr. ***** ***** din 21 mai *****21, or, actul contestat de reclamantă nu întrunește caracteristicile unui act administrativ în sensul art. 10 al Codului administrativ și, prin urmare, acestea nu poate constitui obiect al acțiunii de contencios administrativ.

Respectiv, obiect al contenciosului administrativ în prezenta speță îl constituie verificarea legalității actelor administrative individuale defavorabile –

decizia Serviciului Fiscal de Stat, Direcția generală control post operațional nr. 665/2740 din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Aleinad” și decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. ***** din 16 septembrie *****21 pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 665/2740 din 21 iulie *****21.

*În privința pretenției SRL „Aleinad” ce ține de anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat, Direcția generală control post operațional nr. 665/2740 din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Aleinad”, instanța de judecată atestă următoarele.*

În speță, din materialele dosarului instanța de judecată reține că, în baza deciziei Serviciului Fiscal de Stat privind inițierea controlului fiscal nr. DICF-106332/18 din 18 mai *****21, a fost efectuat controlul fiscal repetat la fața locului prin metoda verificării totale la SRL „Aleinad”, privind corectitudinea respectării legislației fiscale pentru perioada de activitate 01.01.*****16-30.09.**********.

Astfel, instanța denotă că, controlul fiscal repetat a fost dispus în baza deciziei nr. 665/15 din 24.02.*****21 privind suspendarea cazului de încălcare fiscală comisa de SRL „Aleinad”.

Prin urmare, în baza constatărilor efectuate, Serviciul Fiscal de Stat a întocmit actul de control nr. *****, prelungit pe formularele nr. ***** nr. *****, nr. *****nr.***** nr. ***** ***** din 21**********21. (f.d. 21-48)

La 21 iunie *****21, reclamanta SRL „Aleinad”, a depus în adresa DGAF CFPO din cadrul Serviciului Fiscal de Stat dezacordul la actul de control nr. ***** din 2**********21, prin care s-a solicitat adoptarea undei decizii reieșind din poziția invocată în dezacord. (f.d. 18-*****)

Ulterior, Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia nr.*****din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare fiscală comisă de SRL „Aleinad”, prin care au fost calculate persoanei juridice SRL „Aleinad” obligații fiscale în sumă totală de 1 *****9 169 lei, constituite din plăti de bază la impozite și taxe – 8***** 583 lei, majorări de întârziere (penalități) ce constituie – 137 930 lei și amenzi în sumă de – 182 683 lei. (f.d. 10-13)

Nefiind de acord cu actele Serviciului Fiscal de Stat specificate supra, la 21 august *****21, reclamanta SRL „Aleinad” a înaintat contestație la decizia nr.*****din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare fiscală comisă de SRL „Aleinad”. (f.d. 49-54)

Potrivit deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. ***** din 16 septembrie *****21, s-a decis a respinge contestația depusă și a menține decizia nr.*****din 21 iulie emisă de Direcția generală control post operațional, care este obligatorie pentru executare. (f.d. *****-17)

Așadar, reieșind din actele cauzei se constată cu certitudine că, în cadrul controlului fiscal repetat efectuat prin metoda verificării totale la reclamanta SRL „Aleinad", Serviciul Fiscal de Stat a stabilit că: - la compartimentul „Impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător", entitatea nu a reflectat în Declarația cu privire la impozitul pe venit prezentată pentru A/*****18 suma impozitului pe venit în mărime de 18321 lei, aferentă venitului impozabil declarat în sumă de 15*****77 lei; - a atribuit neîntemeiat la deduceri cheltuieli neconfirmate documentar pentru perioada fiscala A/*****16 în sumă de 55594 lei, pentru A/*****19 – 1382 lei; - nu a ajustat în scopuri fiscale cheltuielile aferente majorărilor de întârziere achitate la buget în sumă de 94916 lei pentru A/*****16 și 6*****4 lei – A *****19; - a atribuit neîntemeiat la deduceri pentru perioada fiscală A/*****19 cheltuieli aferente datoriilor debitoare în lipsa documentelor confirmative în sumă de 2400 lei, cheltuieli aferente livrării cu titlu gratuit în sumă de 66000 lei; - a majorat nejustificat cheltuielile pentru A/*****18 cu 135367 lei aferente imobilizărilor corporale existente la finele anului de gestiune la contul contabil 121.3 „Imobilizări corporale până la punerea în utilizare"; - nu a ajustat în scopuri fiscale cheltuielile aferente reparației mijloacelor fixe proprii pentru perioada fiscală A/*****18 în sumă de 159257 lei, ceea ce depășește limita de 15% prevăzută de legislație, din baza valorică a categoriei de proprietate; - a raportat neîntemeiat în perioada fiscală A/*****19 suma pierderilor fiscale din perioadele precedente în mărime de 4 968 133 lei, care în rezultatul controlului nu s-a confirmat.

Totodată, în cadrul controlului efectuat la reclamanta SRL „Aleinad", s-a constatat, că, entitatea a determinat eronat pentru perioadele fiscale A/*****16-A/*****19 suma uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale, ca rezultat al aprecierii incorecte la începutul perioadelor de gestiune a bazei valorice a mijloacelor fixe conform categoriilor de proprietate, și anume prin includerea în baza valorică a mijloacelor fixe reflectate la categoria de proprietate I a oficiului și secției de producere situate pe adresa mun. *****, str. *****, nr. ***** care conform datelor din contabilitate constituie construcții în curs de execuție (contul contabil 121.1).

În același timp, ca rezultat al controlului la SRL „Aleinad" s-a stabilit că,

pentru perioadele fiscale verificate au fost admise erori la reflectarea valorii de intrare/ieșire a mijloacelor fixe, precum și la aplicarea cotei uzurii pentru categoria de proprietate III, aplicând cota de 10% contrar cotei de 12,5% stabilite de legislate. Prin urmare, fiind recalculată uzura mijloacelor fixe în scopuri fiscale, în rezultatul controlului au fost ajustate cheltuielile entității spre micșorare cu 295357 lei pentru A/*****16; cu 3638***** lei – A/*****17; cu 123618 lei – A/*****18; cu 151372 lei – A/*****19. Ca rezultat al încălcărilor expuse, SFS a recalculat obligațiile fiscale aferente impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător pentru A/*****18-A/*****19 în sumă totală de 795054 lei și a micșorat pierderile fiscale pentru A/*****17 în sumă de 245419 lei. Verificarea corectitudinii și achitării TVA a stabilit diminuarea TVA aferentă bugetului cu 6665 lei pentru perioada fiscală L/08/*****19 și micșorarea TVA spre deducere în perioada ulterioară la 30.09.********** cu suma respectivă, ca rezultat al nerespectării termenului obligației fiscale în cazul avansului primit de la SRL „Ringostar” în perioada fiscală L/03/*****19.

Totodată, instanța notează că, la compartimentul „Impozitul pe bunurile imobiliare”, controlul fiscal repetat a stabilit diminuarea impozitului pe bunurile imobiliare cu 25482 lei pentru perioadele fiscale A/*****18A/********** și majorarea impozitului cu 13***** lei pentru A/*****17, urmare a necalculării impozitului aferent valorii estimate a apartamentelor pentru care dovada finisării acestora și atestării dreptului de proprietate a companiei a servit procesul-verbal de recepție finala nr. 07/2 din 27.07.*****18.

La fel, se atestă că, în rezultatul controlului, Serviciul Fiscal de Stat a stabilit încălcări admise de către reclamanta SRL „Aleinad” aferente calculării taxei pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica Moldova, aceasta fiind diminuata în perioada A/*****17 cu *****96 lei, pentru autovehiculul Mercedes Benz I, cu masa totala pana la *****00 cm.

În context, instanța consideră relevante prevederile art. 8 alin. (2) lit. c), lit. d) și lit. e) din Codul fiscal, conform cărora, contribuabilul este obligat să țină contabilitatea conform formelor și modului stabilit de legislație, să întocmească și să prezinte Serviciului Fiscal de Stat dările de seamă fiscale prevăzute de legislate, sa prezinte informații veridice despre veniturile rezultate din orice activitate de întreprinzător, precum și despre alte obiecte ale impunerii, să achite la buget, la timp și integral sumele calculate ale impozitelor și taxelor, asigurând exactitatea și veridicitatea dărilor de seama fiscale prezentate.

Reieșind din prevederile art. 24 alin. (1) și alin. (10) din Codul fiscal, se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare, achitate sau suportate de contribuabil pe parcursul perioadei fiscale, exclusiv în cadrul activității de întreprinzător. Se permite deducerea cheltuielilor ordinare și necesare suportate de contribuabil pe parcursul perioadei fiscale, neconfirmate documentar, în mărime de 0,2% din venitul impozabil.

Potrivit art. ***** alin. (2) (în redacția legii în vigoare la data controlului) și art. *****1 alin. (2) din Codul fiscal, mijloacele fixe pe care se calculează amortizarea este proprietatea materială reflectată în bilanțul contribuabilului în conformitate cu legislația și folosită în activitatea de întreprinzător, a căror valoare scade prezumtiv ca urmare a uzurii fizice și morale și a cărei perioadă de exploatare este mai mare de un an, iar valoarea ei depășește suma de 6000 de lei.

În corespundere cu prevederile art. ***** alin. (5) din Codul fiscal, mărimea amortizării mijloacelor fixe ce urmează a fi dedusă se determină prin înmulțirea bazei valorice a mijloacelor fixe, la sfârșitul perioadei de gestiune, ce se raporta la o anumita categorie de proprietate, la norma de amortizare respectivă prevăzută la alin. (8). Baza valorica a mijloacelor fixe la sfârșitul perioadei de gestiune se determină ca valoare a mijloacelor fixe la începutul perioadei de gestiune, majorată cu valoarea mijloacelor fixe nou-procurate și cu suma corectărilor și micșorată cu suma de la comercializarea lor sau cu baza valorică ajustată în cazul altor ieșiri. Valoarea mijloacelor fixe la începutul perioadei de gestiune ce se raporta la categoria respectivă de proprietate se determină ca diferența dintre baza valorică a mijloacelor fixe la sfârșitul perioadei de gestiune precedente și suma amortizării calculate a perioadei de gestiune precedente.

În același timp, instanța consideră imperios de a specifica că, potrivit Standardului National de Contabilitate „Imobilizările corporale și necorporale”, constituie imobilizări amortizabile – imobilizări aflate în exploatare care au o durată de utilizare certă (limitată) și pentru care se calculează amortizarea; imobilizări corporale în curs de execuție – imobilizări corporale procurate sau aflate în procesul de creare și de pregătire pentru utilizare după destinație, până la transmiterea lor în exploatare. Mijloace fixe sunt imobilizări corporale transmise în exploatare, valoarea unitară a cărora depășește plafonul valoric prevăzut de legislația fiscală sau pragul de semnificație stabilit de entitate în politicile contabile.

În conformitate cu art. ***** (1) alin. (10) din Codul fiscal, deducerea

cheltuielilor pentru reparația proprietății se efectuează în conformitate cu Standardele Naționale de Contabilitate, iar art. 27 alin. (8) din Codul fiscal, (în vigoare la data efectuării controlului) prevede că deducerea cheltuielilor pentru reparația proprietății se efectuează după cum urmează: a) dacă cheltuielile suportate pe parcursul perioadei fiscale pentru reparația proprietății nu depășesc 15% din baza valorică a categoriei respective de proprietate (determinată fără a lua în considerare schimbările pe parcursul perioadei fiscale respective), cheltuielile în cauză vor fi permise spre deducere în perioada fiscală respectivă.

În contextul celor enunțate se reține că, Serviciul Fiscal de Stat a determinat suma uzurii mijloacelor fixe în scopuri fiscale în conformitate cu prevederile legale menționate supra, având în vedere, că imobilizările corporale în curs de execuție și anume, oficiul și secția de producere situate pe adresa mun. *****, str. *****, nr. ***** și acre aparțin reclamantei SRL „Aleinad”, nu constituie mijloace fixe, respectiv, valoarea acestora nu poate fi parte a bazei valorice conform categoriei de proprietate I din care se calculează uzura în scopuri fiscale.

Mai mult, se impune a fi specificat că, soldurile inițiale aferente mijloacelor fixe pentru perioada fiscala A/*****16, au fost determinate de către funcționarii din cadrul Serviciului Fiscal de Stat conform Registrului de evidentă a mijloacelor fixe pe categorii de proprietate și a uzurii acestora în scopuri fiscale pentru perioadele fiscale ***** întocmite și prezentate de către reclamanta SRL „Aleinad”, fiind modificată doar baza valorică a categoriei de proprietate I, reieșind din mențiunile anterioare.

Astfel, potrivit art. 32 din Codul fiscal, dacă, pe parcursul perioadei fiscale, cheltuielile aferente activității de întreprinzător depășesc venitul brut al contribuabilului în perioada fiscală curentă, suma pierderilor rezultate din această activitate va fi raportată eșalonat, în părți egale, pe următorii trei ani. Suma reportată pe unul din anii fiscali următori celui în care s-au înregistrat pierderile este egală cu suma totală a pierderilor, redusă cu suma totală permisă spre deducere în fiecare din următorii doi ani. Dacă contribuabilul a suportat pierderi pe parcursul a mai mult de un an, prevederile prezentului articol se aplica față de aceste pierderi în ordinea în care au apărut.

Așadar, instanța a stabilit că, în rezultatul controlului efectuat la SRL „Aleinad”, având ca bază declarațiile cu privire la impozitul pe venit prezentate de către entitate pentru perioadele fiscale A/*****13-A/*****15, conform cărora suma pierderilor fiscale a constituit 1 171 191 lei și respectiv, 57*****32 lei și

8516*****lei, a fost apreciat venitul impozabil obținut în perioadele fiscale ***** prin ajustarea acestuia cu suma pierderilor fiscale permise spre deducere din perioadele fiscale precedente și anume: în perioada fiscală A/*****16 venitul impozabil obținut în sumă de 623716 lei a fost acoperit integral de suma pierderilor fiscale reportate (1/3 din perioada A/*****13 (1171191 lei) - 390397 lei, 1/3 din perioada A/********** (57*****32 lei) -190477 lei, 1/3 din A/*****15 (8516*****lei) - *****3888 lei), în perioada fiscală A/*****17 venitul impozabil obținut în sumă de 239544 lei a fost acoperit cu suma pierderilor fiscale permise spre reportare (1/3 din perioada A/********** (57*****32 lei) - 190477 lei, 1/3 din A/*****15 (8516*****lei) - *****3888); in perioada fiscala A/*****18 venitul impozabil in suma de 1713787 lei a fost ajustat cu suma pierderilor fiscale permise spre reportare (1/3 din A/*****15 (8516*****ei) – *****3888 lei).

În afară de aceasta, reieșind din actul de control și decizia contrastată în prezenta cauză, se atestă că, pentru perioada fiscală A/*****19, reclamanta SRL „Aleinad” neîntemeiat a micșorat suma venitului impozabil cu suma pierderilor fiscale din perioadele fiscale precedente în mărime de 4 968 133 lei, care în rezultatul controlului nu s-a confirmat, ceea ce a generat în majoritate suma impozitului pe venit diminuată.

Referitor la argumentul reclamantei, precum că SRL „Aleinad” nu este subiect al impunerii cu impozitul pe bunurile imobiliare pentru apartamentele noi construite, deoarece acestea nu sunt bunuri imobiliare, dar constituie bunuri destinate vânzării și, respectiv, cumpărătorul urmează sa achite acest impozit, instanța îl consideră irelevant, or, potrivit prevederilor art. 276 din Codul fiscal, bunuri imobiliare constituie terenurile, clădirile, construcțiile, apartamentele și alte încăperi izolate, a căror strămutare este imposibilă fără cauzarea de prejudicii destinației lor.

Concomitent, reieșind din prevederile art. 277 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, se reține că, subiecți ai impunerii sunt persoanele juridice și persoanele fizice rezidenți și nerezidenți ai Republicii Moldova: a) proprietarii bunurilor imobiliare de pe teritoriul Republicii Moldova.

Potrivit art. 278 din Codul fiscal, obiecte ale impunerii sunt bunurile imobiliare, inclusiv terenurile din intravilan sau din extravilan, clădirile, construcțiile, casele de locuit individuale, apartamentele și alte încăperi izolate, inclusiv bunurile imobiliare aflate la o etapă de finisare a construcției de 50% și

mai mult, ramase nefinisate timp de 3 ani după începutul lucrărilor de construcție. Gradul de finalizare a construcției în scopul impozitării se determină de către experții tehnici în construcții sau de către agenții economici cu activități în domeniul expertizei tehnice, sau de către autoritatea administrației publice locale, în baza metodei stabilite de organul central de specialitate al administrației publice în domeniul construcțiilor. Baza impozabilă a bunurilor imobiliare constituie valoarea estimata a acestor bunuri.

În conformitate cu art. *****0 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cotele impozitului pe bunurile imobiliare pentru bunurile imobiliare cu destinație locativă (apartamente și case de locuit individuale, terenuri aferente acestor bunuri); pentru garajele și terenurile pe care acestea sunt amplasate, loturile întovărășirilor pomicole cu sau fără construcții amplasate pe ele constituie cota maxima - 0,4% din baza impozabilă a bunurilor imobiliare; cota minimă - 0,05% din baza impozabila a bunurilor imobiliare. Cota concretă se stabilește anual de către autoritatea reprezentativă și deliberativă a administrației publice locale.

Prin urmare, instanța remarcă că, prin decizia Consiliului municipal ***** nr. 13/1 din 16.12.*****16, pentru anul *****17 a fost stabilita cota de 0,06% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativă și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație; prin decizia Consiliului municipal ***** nr. 12/2 din 08.12.*****17, pentru anul *****18 a fost stabilită cota de 0,07% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativa și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație; prin decizia Consiliului municipal ***** nr. 16/2 din 27.12.*****18, pentru anul *****19 a fost stabilită cota de 0,07% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativa și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație; prin decizia Consiliului municipal ***** nr. 10/1 din 23.12.*****19, pentru anul ********** a fost stabilită cota de 0,2% pentru bunurile imobiliare cu destinație locativa și 0,3% pentru bunurile cu altă destinație. Respectiv, se constată că, în corespundere cu prevederile legale specificate supra, a fost recalculată obligația fiscală privind impozitul pe bunurile imobiliare în sumă de 25482 lei, pentru perioadele fiscale A/*****18-A/********** aferent apartamentelor finisate, fapt confirmat prin procesul-verbal de recepție finală nr. 07/2 din 27.07.*****18, iar argumentele expuse în acțiunea înaintată de către SRL „Aleinad” nu pot servi drept temei pentru absolvirea de răspundere pentru încălcarea legislației fiscale.

Concomitent, instanța va respinge alegațiile reclamantei ce se referă la taxa pentru folosirea drumurilor de către autovehiculele înmatriculate în Republica

Moldova stabilită diminuată pentru A/*****17 în mărime de *****96 lei, precum că, această taxă a fost achitată de persoana fizica sau compania de leasing la efectuarea reviziei tehnice și nu este posibila achitarea taxei respective concomitent de către mai multe persoane. În acest sens, instanța notează că, potrivit art. 337 din Codul fiscal, subiecți ai impunerii sunt persoanele fizice și persoanele juridice posesoare de autovehicule înmatriculate în Republica Moldova.

Reieșind din prevederile art.*****1 alin. (7) din Codul fiscal, se atestă că, pentru autovehiculele care, în baza legii sau a unui act juridic, se află în posesia unei alte persoane decât proprietarul (uzufruct, uz, locațiune, leasing, procură, gaj etc.), taxa se calculează și se achită de către posesor, în condițiile în care pentru perioada fiscală curentă nu a fost calculată și achitată de către proprietar sau posesorul anterior. Astfel, deoarece atât în cadrul controlului, cât și ulterior nu au fost prezentate documente care ar confirma achitarea taxei de către o altă persoană, obligația privind calcularea și achitarea taxei rămâne a fi a reclamantei.

Referitor la alegațiile reclamantei SRL „Aleinad", ce țin de faptul că SFS incorect a considerat încălcarea obligației de informare privind reorganizarea entității, deoarece aceasta a publicat in Monitorul Oficial nr. 115-117 din 15********** un aviz privind începerea procedurii de reorganizare și, concomitent, SFS la începutul anului ********** deja avea programat un control fiscal total, instanța de judecată menționează că, art. 185 alin. (3) din Codul fiscal prevede expres, fără anumite excepții, că înainte de a se reorganiza, întreprinderea va înștiința despre aceasta Serviciului Fiscal de Stat pentru efectuarea unui control fiscal și determinarea volumului de drepturi si obligații succesoare ale persoanei nou-create.

În altă ordine de idei că, instanța de judecată a stabilit că, în scopul asigurării stingerii obligației fiscale în sumă de 1 052 811 lei, calculate în baza deciziei SFS nr.*****din 21.07.********** asupra cazului de încălcare fiscală comisă de SRL „Aleinad", în conformitate cu prevederile Titlului V din Codul fiscal și a Ordinului IFPS nr. 379 din 15.03.*****17 privind aprobarea formularelor cu privire la aplicarea masurilor de asigurare a stingerii obligației fiscale, publicat în M.O. nr. 85-91 din 24.03.*****17 (în vigoare din 01.04,*****17), Serviciul Fiscal de Stat emis Hotărârea nr. 665/87 din 22.07.*****21, prin care a fost aplicat sechestrul pe bunurile reclamantei, valoarea cărora fiind suficientă pentru asigurarea stingerii obligației fiscale, inclusiv a restantelor. Astfel, în temeiul Hotărârii nr. 665/87 din 22.07.*****21 a fost întocmit Actul de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii

obligației fiscale din 22.07.*****21, prin care a fost aplicat sechestru pe bunurile contribuabilului în valoare totală de 1 052 811 lei, amplasate pe adresa mun. *****, str. ***** si anume: - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr.***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. *****(nr. cadastral *****); - apartamentul nr. *****(nr. cadastral *****); - apartamentul nr.***** (nr. cadastral *****); - apartamentul nr. ***** (nr. cadastral *****); - cota-parte de 3,835% din terenul cu nr. Cadastral *****; - construcția cu nr. cadastral **********

În conformitate cu prevederile art. 134 alin. (1) pct. 8) din Codul fiscal, Serviciul Fiscal de Stat și funcționarii fiscali, în cadrul acțiunilor de exercitare a funcției, au dreptul să constate încălcările legislației fiscale și să aplice masuri de asigurare, de executare silită a stingerii obligației fiscale și de răspundere prevăzute de legislate.

Potrivit prevederilor art. 133 alin. (2) pct. 7) din Codul fiscal, în realizarea funcțiilor sale, Serviciul Fiscal de Stat aplică, de sine stătător sau prin entitățile abilitate, modalitățile de executare silita și măsurile de asigurare a stingerii obligației fiscale și a altor plăți la bugetul public național potrivit legii, iar pct. 4) prevede că, Serviciul Fiscal de Stat emite acte cu caracter normativ privind aplicarea prevederilor legislației fiscale în cazurile prevăzute de lege și expune poziția oficială a Serviciului Fiscal de Stat privind aplicarea legislației fiscale.

În conformitate cu prevederile art. 230 din Codul fiscal, sechestrarea bunurilor ca măsură de asigurare a plății impozitelor, taxelor și/sau amenzilor se exercită în modul și în condițiile prevăzute la capitolul 9 (executarea silită a obligației fiscale) din Codul fiscal.

Conform prevederilor pct. 2 subpct. l) din Ordinului IFPS nr. 379 din 15.03.*****17 privind aprobarea formularelor cu privire la aplicarea masurilor de asigurare a stingerii obligației fiscale, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice masuri de asigurare a stingerii obligației fiscale, în cazurile emiterii deciziei asupra cazului de încălcare și neexpirării termenului de 30 de zile din data pronunțării acesteia, conform art. 252 din Codul fiscal.

Potrivit prevederilor pct. 2 subpct. 4) al Ordinului specificat, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice măsuri de asigurare a stingerii obligației fiscale, prin întocmirea formularelor aprobate la pct. 1 din Ordin, în cazul efectuării controlului fiscal la contribuabil și existența suspiciunii că bunurile contribuabilului sau

debitorului acestuia pot fi înstrăinate până la emiterea deciziei asupra cazului.

Astfel, urmare a contrapunerii informației prezentate de către SRL „Aleinad” cu datele înscrise în Sistemul Informațional al IP „Agenda Servicii Publice” Departamentul Cadastru, Serviciul Fiscal de Stat a constatat că, asupra bunurilor imobile sechestrate ca măsură asigurare, cu numerele cadastrale ***** *****, *****, *****, *****, *****, *****, *****, sunt înscrise dreptul SRL „Aleinad” (vânzător) și dreptul de proprietate provizorie a dobânditorilor (cumpărători), conform contractelor de vânzare-cumpărare înregistrate în registrul bunurilor imobile al ASP, cu mențiunea (înregistrarea provizorie (rezerva proprietății)).

În corespundere cu prevederile art. 433 alin. (1) din Codul civil, înregistrarea provizorie are, de la data depunerii cererii, același efect ca și înregistrarea dreptului supus înregistrării, însă sub condiția și în măsură justificării ei ulterioare, iar alin. (2) statuează că, atâta timp cât se menține înregistrarea provizorie: a) se vor putea efectua înregistrări provizorii și notări în raport cu dreptul înregistrat provizoriu; b) se menține și dreptul înregistrat, putându-se efectua înregistrări provizorii și notări în raport cu el.

Prin urmare, se reține că, la data aplicării sechestrului, reclamanta SRL „Aleinad” era proprietar al bunurilor sechestrate, respectiv, funcționarii fiscali din cadrul SFS, au fost în drept sa aplice sechestru ca măsură de asigurare pe bunurile menționate supra. Or, la momentul aplicării sechestrului ca măsură de asigurare, înregistrările provizorii nu au fost justificate, conform cerințelor prevăzute de art. 433 alin. (3) din Codul civil, potrivit căruia, justificarea unei înregistrări provizorii se face cu consimțământul titularului dreptului înregistrat în forma prevăzută de lege sau în temeiul unei hotărâri judecătorești irevocabile prin care se admite acțiunea în justificare a înregistrării provizorii (acțiune în justificare).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3)

în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamantă întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulabilitate sau de nulitate a actului administrativ individual defavorabil, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

Rezumând cele relatate, examinând temeiurile invocate de reclamantă întru anularea actului administrativ contestat și coraborându-le cu contraargumentele invocate de autoritatea publică pârâtă întru confirmarea legalității actului administrativ emis, instanța nu a identificat temei de anulare a actului administrativ individual defavorabil – decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 665/2407 din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare a legislație comisă de SRL „Aleinad”.

*Cu referire la pretenția reclamantei privind anularea deciziei nr. ***** din 16 septembrie *****21 pe marginea contestației împotriva deciziei nr.*****din 21.07.*****21, instanța remarcă următoarele*.

În urma celor constatare supra, referitor la efectuarea controlului în modul corespunzător și legalitatea deciziei nr.*****din 21 iulie *****21, conform modului expus anterior, implică subsecvent și legalitatea deciziei nr. ***** din 16 septembrie *****21 pe marginea contestației depuse de reclamanta SRL „Aleinad” împotriva deciziei nr.*****din 21.07.*****21, dat fiind faptul că odată ce actul administrativ contestat prin procedura prealabilă este corespunzător și întrunește condiții de valabilitate a actului administrativ de fond și de formă, soluția asupra procedurii prealabile nu implică decât menținerea actului administrativ dat. În acest sens, la caz, s-a constatat cu certitudine că, actul administrativ contestat – decizia nr. 665/2407 din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare a legislație comisă de SRL „Aleinad”, este legală pe fond și formă, corespunzător soluția asupra contestației depuse de către SRL „Aleinad”, corect implică respingerea contestației și menținerea actului administrativ legal.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra,

instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantei SRL „Aleinad”, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin careva probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse actului contestat de către reclamantă, instanța de judecată conchide că, decizia nr. 665/2407 din 21 iulie *****21 asupra cazului de încălcare a legislație comisă de SRL „Aleinad”, emisă de Direcția generală control post operațional din cadrul Serviciului Fiscal de Stat și decizia nr. ***** din 16 septembrie *****21 pe marginea contestației împotriva deciziei nr.*****din 21.07.*****21 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, sunt legale și întemeiate. Or, de către autoritatea pârâtă a fost respectată procedura de emitere a actelor administrative și acestea sunt emise în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței. Instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actelor administrative individuale în privința reclamantei SRL „Aleinad”, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament – ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantei nu există.

În conformitate cu art. 224 alin.1) lit. f) Cod administrativ, instanța de judecată,

hotărăște:

Cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. „Aleinad” către serviciul Fiscal de Stat privind anularea actelor administrative se respinge, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Președintele ședinței,
Judecător Guzun Corneliu